

Arrest

nr. 201 348 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Khush Gunbad gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uw moeder is Arab van etnische afkomst en uw vader is Pachtou. U spreekt zowel Dari als Pachtou. U stelt zeventien jaar te zijn. U ging tot de derde klas naar school. Uw gezin woonde samen met het gezin van uw enige oom N. (...) aan vaderszijde en uw grootvader. Uw oom N. (...) en zijn twee zonen waren lid van de taliban. Uw oom had ruzie met uw grootvader omdat hij bij de taliban was. Uw grootvader heeft hem en zijn gezin uit het huis gezet. Drie of vier maanden later is uw grootvader overleden tijdens de ramadan in het jaar 2015 (18 juni tot 16 juli 2015). Uw grootvader heeft zijn landbouwgronden aan uw vader geschonken en niet aan uw oom N.

(...). U werd op een dag van school afgehaald door uw schoonbroer G. (...) uit Jalalabad. Hij vertelde dat uw dorp werd aangevallen door de taliban en dat u het land moest verlaten. Hij zei dat uw familie naar een andere plaats gevlucht was. Na twee dagen bij uw schoonbroer te hebben gelogeerd, verliet u Afghanistan. U vluchtte via Iran naar Turkije. U verbleef ongeveer een maand in Turkije en reisde dan door naar Bulgarije waar u vijftien dagen in een gesloten centrum verbleef. Van Bulgarije ging u naar Servië, hier verbleef u twintig dagen in een opvangcentrum. U verliet Servië en reisde via Slowakije, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Nadat u drie maanden eerder Afghanistan verlaten had bereikte u België op 4 november 2015. U vroeg een dag later asiel aan. Ongeveer een jaar geleden telefoneerde uw schoonbroer u die u opbiechtte eerder niet de waarheid verteld te hebben. Toen hij u van school afgehaald had in Afghanistan, vlak voordat u het land moest verlaten, was jullie huis aangevallen door de taliban en door uw oom die bij de taliban is. Uw gezinsleden kon toen ontsnappen en vluchtten naar een voor u onbekende plaats. Uw schoonbroer stuurde u naar België. Uw gezinsleden keerden terug naar uw geboortedorp. Opnieuw werd uw ouderlijk huis aangevallen door de taliban en door uw oom. Deze keer konden uw moeder, vader en zus niet ontsnappen en werden ze gedood. Uw twee jongere broers waren op dat moment op school. Uw schoonbroer ging ze van school halen en ze verblijven momenteel bij hem. Bij de tweede aanval liet de taliban een dreigbrief achter waarin ze zeiden dat ze u en uw broers zouden vermoorden. Uw schoonbroer diende een klacht in bij het districtshuis. Deze klacht werd bevestigd door de malek (dorpshoofd) en de ouderen van het dorp. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een dreigbrief van de taliban neer, een klachtenbrief van uw schoonbroer aan het districtscentrum van Behsud en een enveloppe waarmee de documenten verzonden werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet aannemelijk gebleken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw oom en uw twee neven effectief bij de taliban geweest zouden zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin en dat van uw oom in hetzelfde huis woonden. Omwille van de activiteiten van uw oom voor de taliban, zou uw grootvader besloten hebben om hem en zijn gezin uit het huis te zetten. Dit zou gebeurd zijn drie of vier maanden voor de ramadan (CGVS, p. 5). Hoewel u beweert te hebben samengewoond met drie talibs bent u amper in staat iets meer te vertellen over hun activiteiten. U zegt dat u kon afleiden dat hij bij de taliban was omdat hij regelmatig van huis was, hij kwam slechts eens om de maand of om de twee maanden naar huis. Nochtans is het "regelmatig van huis" zijn niet bepaald een kenmerk van taliban alleen: ook handelaren en politieagenten die uitgezonden zijn naar een andere provincie kunnen immers regelmatig van huis zijn. Uw oom zou uw grootvader verteld hebben dat hij bij de taliban was. Hoewel ze hem probeerden te overtuigen om te stoppen met zijn activiteiten voor de taliban, wilde hij niet luisteren (CGVS, p. 8-9). Het is echter bijzonder vreemd te noemen dat u nooit iets meer te weten bent gekomen. Wanneer u gevraagd wordt om meer over uw oom te vertellen en over de reden waarom hij bij de taliban was, kan u enkel zeggen dat hij bij de taliban ging omdat hij graag jihad voerde. U zou echter nooit een gesprek gehoord hebben over iets dat met die jihad te maken zou hebben (CGVS, p. 8). Zelfs van uw neven die eveneens bij de taliban waren blijkt u niets meer te kunnen vertellen. Hoewel ze in hetzelfde huis woonden en om de week of om de twee à drie weken naar huis kwamen, zou u nooit iets gehoord hebben over waar ze mee bezig waren. Ze zouden u nooit iets verteld hebben. U weet enkel dat ze erbij waren maar voor de rest niets meer. U heeft ook niets gehoord over hun activiteiten of over acties die ze deden (CGVS, p. 9). Het is weinig geloofwaardig te noemen dat u met hen zou samengewoond hebben en dat uw informatie over hen zo gering blijkt. Er kan aangenomen worden dat indien u werkelijk bij taliban in hetzelfde huis gewoond heeft, dat u hier iets meer over zou kunnen vertellen. Bovendien waren uw grootvader en vader geen voorstander van de activiteiten met de taliban. Uw grootvader zou uw oom proberen tegenhouden hebben, maar deze zou nooit naar hem geluisterd hebben. Hierdoor nam uw grootvader de wel erg drastische beslissing om uw oom en zijn gezin uit zijn huis te zetten (CGVS, p. 9). In die optiek is het wel erg bevreemdend dat u verklaart niet geweten te hebben welke problemen er waren met uw oom voor uw vertrek. U wist dat er ruzie was omdat ze weg gegaan waren maar u heeft zelf blijkbaar niets rechtstreeks daarvan opgevangen: u stelt dat uw schoonbroer u dit verteld heeft. U stelt uitdrukkelijk niets gemerkt te hebben van ruzie in de familie over deze zaken (CGVS, p. 18-19). Het is weinig aannemelijk te noemen dat u van dergelijk conflict tussen uw oom en zijn zonen versus uw vader en grootvader nooit zelf rechtstreeks iets heeft opgevangen. Hoewel uit uw beweringen blijkt dat er een conflict heerste onder jullie dakpannen tussen familieleden over zoiets fundamenteels als hun lidmaatschap bij de taliban, blijkt nergens uit uw beweringen dat u dit conflict zelf beleefd zou hebben (CGVS, p.8-9 en 18-19). A priori aangezien u stelt dat deze verdeeldheid binnen uw familie uiteindelijk geleid heeft tot de moord op uw ouders en uw zus, is het weinig geloofwaardig te noemen dat dit niet tot zichtbare spanningen zou geleid hebben tussen

uw gezin en dat van uw oom toen jullie nog samenwoonden. Het is ook opmerkelijk te noemen dat uw oom en zijn zonen überhaupt bij de taliban waren. Uw andere familieleden waren immers tegen de taliban gekant en er was niemand anders van uw familie die bij hen aangesloten was. Uw verklaring dat ze graag jihad voerden is weinigzeggend te noemen en kan niet verklaren waarom uw oom zich tegen zijn familie zou keren om zich bij de taliban aan te sluiten (CGVS, p. 8-9). Als er gevraagd wordt naar de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, somt u een aantal namen van mensen en een commandant van de taliban op waarbij uw oom actief zou geweest zijn. Deze mensen van de taliban zouden ook in uw dorp gewoond hebben en bij de taliban actief geweest zijn. Als u dan gevraagd wordt om aan te geven wat er eventueel in het dorp gezegd werd over uw oom, antwoordt u ontwijkend dat hij bij de taliban was, dat ze het dorp kwamen aanvallen en dan weggaan. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt om iets te vertellen dat u van uw vader, grootvader of dorpsgenoten gehoord heeft omtrent de activiteiten van uw oom, kan u enkel antwoorden dat de taliban jullie huis kwam aanvallen en weer wegging (CGVS, p. 10). Bovenstaande weergave van uw getuigenis op het Commissariaat-generaal toont aan dat uw beweringen omtrent de activiteiten van uw oom en neven voor de taliban niet doorleefd zijn. Uw verklaringen blijven opvallend vaag, zeer beperkt en weinig aannemelijk te noemen en stemmen niet overeen met wat er verwacht kan worden van iemand die werkelijk samenwoonde met de taliban en wiens familie hierdoor in twee kampen verdeeld werd.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u amper informatie heeft over de aanvallen van uw oom en de taliban op uw ouderlijke woning. U weet enkel te vertellen dat uw oom uw huis aanviel en dat uw gezinsleden vluchtten. Bij een tweede aanval zouden uw beide ouders en uw zus gedood zijn. Als u dan gevraagd wordt om meer te vertellen omtrent de dood van uw gezinsleden blijkt dat u enkel kan herhalen wat u eerder al stelde, namelijk dat ze gedood werden bij een aanval op uw huis (CGVS, p. 12). Het is weinig geloofwaardig te noemen dat u niet meer over deze ingrijpende gebeurtenis kan vertellen. Ondanks het gegeven dat u zelf niet aanwezig was bij deze aanvallen op uw woning, kan aangenomen worden dat u toch meer inlichtingen zou hebben ingewonnen over hun dood. U heeft immers nog regelmatig contact gehad met uw broers en uw schoonbroer (CGVS, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt dat u niet geïnformeerd heeft naar de omstandigheden van hun dood. Het is weinig aannemelijk te noemen dat u, gezien de geringe informatie over hun dood, niet getracht heeft om meer te weten te komen over de gebeurtenissen die tot hun dood geleid hebben. Het is verwonderlijk te noemen dat u stelt dat uw schoonbroer u later alles in detail aan de telefoon verteld zou hebben terwijl dit hoegenaamd niet uit uw verklaringen valt op te maken (CGVS, p. 13). Naast de zeer karige informatie met betrekking tot de omstandigheden van de dood van uw gezinsleden, blijkt bovendien dat u tegenstrijdige informatie geeft met betrekking tot het moment waarop ze precies overleden zijn. U stelt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u van uw schoonbroer vernam dat uw ouders en zus overleden waren een jaar geleden in een vakantieperiode waarbij de scholen negen dagen gesloten waren. Ter verduidelijking wordt u gevraagd of het in de lente of het voorjaar was dat u het nieuws vernam (CGVS, p. 13). U stelt dat het Suikerfeest al voorbij was toen u het vernam en dat het daarom in de lente geweest moest zijn. Bij confrontatie met het gegeven dat het Suikerfeest vorig jaar toch in de zomer viel (met name van 6 tot 8 juli 2016), tracht u eerst tijd in te winnen door de wedervraag te stellen of het over de eerste dan wel tweede aanval ging. U erop gewezen dat het over de moord op uw gezinsleden ging, herhaalt u dat het hier schoolvakantie was van negen dagen. Wanneer u gevraagd wordt of het dan voor het Suikerfeest was, antwoordt u ontwijkend geen idee te hebben, dat u hier was. Op de vraag of het dan zomer of winter was, kiest u voor zomer. U erop gewezen dat het een jaar geleden toch winter was, stelt u het niet meer te weten en blijft vasthouden aan de schoolvakantie van negen dagen. Op de vraag hoelang u dan al in België was schatte u acht maanden. Hierop wordt u gewezen dat het dan inderdaad zomervakantie moet geweest zijn aangezien u in november 2015 aangekomen was. U herhaalt dat het een jaar geleden was, toen de scholen negen dagen dicht waren en u weet niet of het winter of zomer was (CGVS, p. 13). De schamele documenten die u neerlegt, met name de dreigbrief van de taliban en de klacht van uw schoonbroer aan het districtshuis waarin de dood van uw ouders en zus bevestigd worden, werden u nochtans toegezonden op 30 april 2016 en u moet het ontvangen hebben in mei 2016, dus in de lente. Uw antwoorden op de vragenlijst voor Niet-Begeleide Minderjarigen ingevuld met uw voogd kunnen evenmin duidelijkheid verschaffen. U verklaart er op 6 november 2016 dat uw ouders ongeveer een jaar geleden gestorven zijn (Vragenlijst Niet-Begeleide Minderjarigen uit Afghanistan, p. 4-5). Dit maakt dat ze gestorven zouden zijn vlak na uw aankomst in België in november 2015. Dit staat echter in fel contrast met uw bewering dat u ongeveer acht maanden in België was bij hun overlijden (CGVS, p. 13). U stelt tijdens het gehoor dat u na het telefoontje van uw oom in shock opgenomen werd in het ziekenhuis maar legt geen attest voor waaruit de datum van dit eventuele voorval zou kunnen blijken (CGVS, p. 13). Het feit dat u echter op dergelijke vage en tegenstrijdige manier het moment situeert waarop uw familie gedood werd, maakt uw relaas erg onaannemelijk en is een belangrijke indicatie dat door u aangehaalde gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden.

Ten derde bevat uw relaas een zeer opvallende onlogische gang van zaken die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling plaatsen. U stelt dat uw ouderlijke woning zou zijn aangevallen door uw oom die actief was bij de taliban. Uw familie zou echter ontkomen zijn en naar een voor u onbekende plaats gevlucht zijn. Later is uw familie echter gewoon teruggekeerd naar hun woning in uw geboortedorp waar ze naderhand opnieuw werden aangevallen en gedood (CGVS, p. 18). Het is niet geloofwaardig te noemen dat uw familie ontsnapt blijkt te zijn aan een aanval van de taliban om dan later zondermeer terug op dezelfde locatie te gaan wonen. U beredeneert dat uw oom niet meer aanwezig was in het dorp en ze hierdoor konden terug gaan (CGVS, p. 19). Dit is allermist een valabele verklaring voor de vreemde gang van zaken. Uit uw relaas blijkt dat uw oom ruzie had met uw vader omdat hij de gronden gekregen had terwijl uw oom op straat werd gezet (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet te verklaren waarom uw familie terug zou keren juist naar de plek waar hun leven voordien ernstig bedreigd werd zonder enige aanwijzing dat ze geen gevaar meer zouden lopen of dat het probleem opgelost zou zijn. Volgens uw eigen verklaringen zouden er immers veel mensen van uw dorp bij de taliban zijn. Uw oom zou lid zijn van taliban die in uw dorp woonden en u beschrijft hen als aanvallers die dan terug weggaan waardoor het op deze plaats allermist veilig kon zijn voor uw familie (CGVS, p. 10). Verwonderlijk is ook dat er van de eerste aanval geen aangifte gedaan werd, pas na de tweede werden er stappen gezet (CGVS, p. 17). Naast de zeer vreemde beslissing van uw familie om terug te keren naar hun woning, is het weinig logisch te noemen dat ze besloten dat men u wel moest wegsturen. Na de eerste aanval bleek volgens uw relaas het gevaar immers geweken: zij keerden terug naar huis en uw broers gingen opnieuw naar school (CGVS, p. 16). De onaannemelijke gang van zaken die uit bovenstaande uiteenzetting blijkt is wederom een belangrijk bewijs dat uw asielrelaas niet aannemelijk is.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De dreigbrief van de taliban en de klachtenbrief aan het districtshuis hebben enkel het vermogen om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, quod non. Er dient ook op gewezen te worden dat het eigenaardig is dat uw vader in de klachtenbrief twee keer anders genoemd wordt: een keer is H. (...) de zoon van "M. N. K. (...)", een andere keer is de genaamde H. (...) de zoon van "N. G. (...)". Zelf stelde u de zoon te zijn van M. N. Q. (...) (Verklaring DVZ, punt 15). Bovendien legt u geeneens een identiteitsdocument neer hoewel u daar de beschikking over gehad heeft. Bij aankomst in België stelde u zelfs een paspoort gehad te hebben. Over uw taskara opperde u dat die zich bij uw schoonbroer misschien bevond (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, Bureau Minteh). Bij DVZ verklaarde u dat uw taskara bij de taliban zou liggen, met name bij uw oom langs moederszijde die bij de taliban is (Verklaring DVZ, punt 25). Nochtans heeft u het later over uw over uw oom langs vaderszijde die bij de taliban is (Vragenlijst, p. 1). Voor het CGVS verklaart u dat de bewuste oom uw enige oom is, langs moederszijde heeft u geen ooms noch tantes. U beweert voor het CGVS dat uw taskara zich nog thuis bevindt (CGVS, p. 4-5). Daarnaast dient er op gewezen te worden dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en omgeving te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghansen en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van

duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden te weerleggen dan wel te verklaren. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en omgeving te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 die verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage 1) en deze van 20 februari 2018 gevoegd bij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te laten schijnen op de hiervoor geciteerde analyse.

Vooreerst voert verzoekende partij aan dat nergens uit blijkt dat haar dorp Khush Gunbad, vanwaar zij afkomstig is, als buitenwijk van Jalalabad kan worden beschouwd en tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad behoort en dat verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan schriftvervalsing nu deze "zelf een kaart van UNOCHA (heeft) bijgekleurd en een andere titel gegeven, namelijk 'Jalalabad grootstedelijk gebied', om de illusie te creëren dat verzoekers' dorp deel uitmaakt van Jalalabad". Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de "Afghanistan Nangahar Province District Atlas" van april 2014 waarin de originele versie van de kaart van OCHA kan worden teruggevonden (bijlage 13). Tevens voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift de "COI Focus van 14 december 2016 in een hogere resolutie, maar nog steeds met onleesbare kaarten" (bijlage 12) en de "Gemanipuleerde kaart van het district Behsud (zie ook administratief dossier, stuk 3)" (bijlage 14). Voorts brengt zij nog een kaart bij (bijlage 2 van het verzoekschrift) waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat haar dorp tot het platteland behoort.

De Raad is evenwel van oordeel dat dit betoog allesbehalve kan worden bijgetreden.

Eerst en vooral stelt de Raad vast dat nergens door verwerende partij wordt beweerd en/of de illusie wordt gewekt dat de kaart "Jalalabad grootstedelijk gebied" (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3) op deze manier door OCHA werd gepubliceerd of dat deze niet handmatig zou zijn aangepast. De kaart "Jalalabad grootstedelijk gebied" is het resultaat van het overzetten van de geografische afbakening van het stedelijk weefsel van de stad Jalalabad zoals deze blijkt uit "Figuur 3: Jalalabad Provincial Municipality, Regional Context" van de "COI Focus" betreffende "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 14 december 2016 (zie voormelde COI Focus d.d. 14 december 2016, p. 7) op een detailkaart van OCHA met plaatsnamen. Dit staat bovendien duidelijk vermeld bij de kaart "Jalalabad grootstedelijk gebied", nu aangegeven wordt dat deze kaart een detail betreft van voormelde "Figuur 3: Jalalabad Provincial Municipality, Regional Context" (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3).

Waar verzoekende partij overigens in haar verzoekschrift lijkt te beweren dat de bronnen van deze kaarten nergens in voormelde COI Focus van 14 december 2016 vermeld staan, wijst de Raad er evenwel op dat de websites waarop deze kaarten terug te vinden zijn wel degelijk vermeld worden in de bibliografie van deze COI Focus (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 2, p. 17 e.v.).

De Raad is van oordeel dat uit de kaart "Jalalabad grootstedelijk gebied" die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3), wel degelijk besloten kan worden dat het dorp Khush Gunbad, gelegen in het district Beshud, behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, waarop voormelde COI Focus van 14 december 2016 en COI Focus van 9 juni 2017 betrekking hebben. Verzoekende partij brengt geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Immers, inzake de kaart die zij ter staving van haar betoog als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2) en waarvan verzoekende partij oppert dat hieruit blijkt dat haar dorp "een compacte dorpskern met daarrond een lappendeken aan velden" is en dan ook duidelijk tot het platteland behoort, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, uit deze kaart geenszins opgemaakt kan worden dat haar dorp niet tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad behoort en daarentegen tot het platteland zou behoren. Integendeel, uit de kaart blijkt dat haar dorp een eerder verstedelijkt karakter vertoont en opgaat in het grootstedelijk gebied van Jalalabad.

Wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan in het dorp van verzoekende partij, Khush Gunbad, dan ook eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw worden genomen. Dit blijkt overigens tevens uit de

verklaringen van verzoekende partij zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers kon zij amper recente veiligheidsincidenten in haar regio aanhalen tijdens haar gehoor en passen de enige incidenten in haar regio die zij aanhaalde, namelijk een aanval op de luchthaven en een incident op het politiebureau (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 06/02/2017, p. 11), in het patroon van typologie van het geweld zoals beschreven in voormelde COI's. Gevraagd of Daesh actief is in haar regio, antwoordt verzoekende partij dat zij in een ander district aanwezig zijn maar niet in dat van haar (gehoorverslag CGVS, p. 11-12).

Inzake de bewering van verzoekende partij dat zij nog steeds door onveilig gebied zou moeten reizen om haar administratieve zaken in orde te brengen in het districtscentrum, bemerkt de Raad evenwel dat zulks geenszins blijkt nu het districtscentrum van Behsud (Behsud) op de kaart "*Jalalabad grootstedelijk gebied*" (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3) zich ook in het grootstedelijk gebied Jalalabad bevindt en het dorp van verzoekende partij zich vlakbij het districtscentrum bevindt. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij zich door onveilige gebieden zou moeten begeven.

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad – waarbij tevens de wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad (zoals het dorp Khush Gunbad waarvan verzoekende partij afkomstig is) worden gerekend daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel – aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Het door verzoekende partij aangebrachte rapport (bijlage 11 van het verzoekschrift) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan toont niet aan dat er in de provinciehoofdstad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ondergraaft op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie die blijkt uit het administratief dossier en uit de door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen gevoegde "*COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017. Evenmin volstaat het louter verwijzen naar verschillende internetartikelen (bijlagen 4-9 van het verzoekschrift) waaruit verschillende veiligheidsincidenten in en rond Jalalabad blijken waarbij tevens burgerslachtoffers vielen om bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in een ander daglicht te stellen. Deze incidenten bevestigen slechts bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad.

Voor zover verzoekende partij argumenteert dat Jalalabad ondertussen niet meer veilig bereikbaar is en dat de weg tussen Jalalabad en Kabul in 2016 een belangrijk doelwit is geworden van gewapende groeperingen, bemerkt de Raad dat uit de "*COI Focus*" betreffende "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad*" d.d. 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage 1) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande de weg tussen Kabul en Jalalabad een belangrijk doelwit is van de opstandelingen, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat de weg nog steeds druk bereden wordt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die verzoekende partij in dit verband bijbrengt (bijlage 10 van het verzoekschrift) ligt in dezelfde lijn en doet aan voorgaande analyse dan ook geen enkele afbreuk.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog het e-mailverkeer tussen haar raadsman en het Commissariaat-generaal voegt (bijlage 3), waarin verzocht werd om duidelijkere kaarten, bemerkt de Raad dat dit e-mailverkeer niet van aard is om afbreuk te doen aan het voorgaande, nu hierboven reeds is gebleken dat uit de informatie in het administratief dossier wel degelijk duidelijk blijkt dat het dorp van verzoekende partij gerekend kan worden tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad en verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit het tegendeel blijkt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT